

prima instanță: N.Clevadi
(Judecătoria Bălți)
instanța de apel: N.Chircu, A.Albu, A.Toderaș
(Curtea de Apel Bălți)

dosarul nr.2ra-2662/15

Î N C H E I E R E

28 octombrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al

Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul: Iulia Sîrcu

Judecătorii: Iuliana Oprea, Iurie Bejenaru

examinînd chestiunea admisibilității recursului declarat de Strelețchi Victor, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Strelețchi Victor către Societatea pe Acțiuni „Constructorul” cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilire la locul de muncă, achitarea salariului pentru absența forțată de la lucru, achitarea restanței la salariu, achitarea indemnizației pentru concediul nefolosit, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 30 aprilie 2015, prin care a fost admis apelul declarat de Societatea pe Acțiuni „Constructorul”, casată parțial hotărîrea Judecătoriei Bălți din 08 aprilie 2014 și emisă în această parte o nouă hotărîre,

c o n s t a t ă:

La 30 septembrie 2013, Strelețchi Victor a depus o cerere de chemare în judecată împotriva SA „Constructorul” cu privire la anularea ordinului de concediere, încasarea compensației materiale și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul Strelețchi Victor a indicat că la 16 februarie 2006, în baza contractului individual de muncă nr. 6 a fost angajat la SA „Constructorul” în calitate de energetician.

Menționează reclamantul că în anul 2007, a fost transferat în calitate de șef al secției energo-mecanice.

Invocă Strelețchi Victor că în perioada anilor 2008 –2013, pîrîtul SA „Constructorul” nu i-a acordat deloc concediu anual de odihnă.

Afirmă reclamantul că la 17 iunie 2013, s-a adresat cu o cerere administrației întreprinderii SA „Constructorul”, prin care a solicitat să i se acorde concediul anual de odihnă, începînd cu data de 03 iulie 2013 –pîna la 17 iulie 2013. Însă, directorul întreprinderii i-a lăsat fără examinare cererea.

Declară reclamantul că, fiind încrezut că directorul întreprinderii și-a dat acordul, a plecat în concediul anual de odihnă pe 2 săptămâni, de la 03 iulie 2013 –pîna la 16

iulie 2013, revenind la serviciu pe data de 17 iulie 2013, unde i s-a comunicat că a fost concediat pentru absența nemotivată de la lucru.

Indică Strelețchi Victor că nu i s-a adus la cunoștință ordinul de concediere din care motive a continuat să activeze la întreprindere.

Totodată, invocă reclamantul că el din propria inițiativă a depus o cerere privind desfacerea contractului individual de muncă.

Afirmă reclamantul că și de această dată directorul întreprinderii i-a ignorat cererea de demisie, nefiind emis vre-un ordin în acest sens, a continuat să activeze, îndeplinindu-și atribuțiile de serviciu.

Menționează Strelețchi Victor că la 30 iulie 2013, a fost emis un ordin privind primirea-predarea bunurilor materiale cu care a făcut cunoștință și oficial s-a semnat, deși, nu a fost nici o persoană responsabilă căreia el ar fi putut să-i transmită aceste bunuri.

Declară reclamantul că pînă la 20 august 2013, a activat la întreprinderea SA „Constructorul” pînă cînd a fost angajat un nou energetician și doar atunci comisia a primit bunurile materiale.

Invocă reclamantul că la 21 august 2013, a făcut cunoștință cu ordinul de concediere în temeiul art. 86 alin. (1) lit. h) din Codul muncii, pentru absența nemotivată de la lucru de la 03 iulie 2013, fapt cu care el nu este de acord.

Inițial, Strelețchi Victor a cerut să fie anulat ordinul de concediere în privința sa pe motivul absenței nemotivate de la lucru. Să fie obligat pîrîtul SA „Constructorul” să-l concedieze în temeiul cererii din propria inițiativă, începînd cu 21 august 2013 cu achitare tuturor zilelor pe care le-a lucrat. Să fie încasat din contul SA „Constructorul” în beneficiul său compensația ca rezultat al privării ilegale de posibilitatea de a munci, în vederea neincluserii în carnetul de muncă a mențiunilor corespunzătoare și să fie reparat din contul pîrîtului în beneficiul său prejudiciul moral în mărime de 15000 lei.

Ulterior, la 20 martie 2014, în cadrul ședinței de judecată, Strelețchi Victor a depus o cerere prin care a modificat obiectul și temeiurile acțiunii, solicitînd anularea ordinului nr. 41-k din 25 iulie 2013, prin care a fost concediat de la lucru în temeiul art.86 alin. (1)lit. h) din Codul muncii, pentru absența nemotivată de la lucru. Să fie restabilit la locul de muncă cu obligarea SA „Constructorul” să-i achite salariul ca rezultat al privării ilegale de posibilitatea de a munci, începînd cu 21 august 2013 pînă la ziua restabilirii în sumă de 22560,09 lei.

Să fie obligat SA „Constructorul” să -i achite restanța la salariu în sumă de 16000 lei.

Să fie obligat SA „Constructorul” să-i achite indemnizația pentru concediul nefolosit pentru 6 ani și 5 luni în mărime de 24000 lei și să fie obligat pîrîtul să-i repare prejudiciul moral pentru privarea ilegală de posibilitatea de a munci în mărime de 15 000 lei.

Totodată, în cadrul ședinței de judecată a primei instanțe din 27 martie 2014, reclamantul a mai solicitat încasarea din contul SA „Constructorul” în beneficiul său cheltuielile pentru asistență juridică în mărime de 2500 lei.

Prin hotărîrea Judecătoriei Bălți din 08 aprilie 2014, acțiunea a fost parțial admisă.

A fost anulat pct. 1 al ordinului nr. 41-k din 25 iulie 2013 „Pe efectivul de personal” emis de SA „Constructorul” privind concedierea lui Strelețchi Victor. A fost restabilit Strelețchi Victor în funcția de șef al secției energo-mecanice a SA „Constructorul”, de la data pronunțării hotărîrii din 08 aprilie 2014. A fost încasat din contul SA „Constructorul” în beneficiul lui Victor Strelețchi salariul pentru perioada absenței forțate de la muncă, începînd cu 21 august 2013 pînă la data pronunțării hotărîrii 08 aprilie 2014, în mărime de 22 560,09 lei. A fost încasat din contul SA „Constructorul” în beneficiul lui Victor Strelețchi restanțele salariale pentru perioada 04 aprilie 2013 – 21 august 2013, în sumă de 16 000 lei. A fost încasat din contul SA „Constructorul” în beneficiul lui Victor Strelețchi compensația pentru concediul nefolosit pentru anii 2008 – 2013 în sumă de 24000 lei. A fost încasat din contul SA „Constructorul” în beneficiul lui Victor Strelețchi prejudiciul moral pentru privarea ilegală de posibilitatea de a munci în mărime de 4000 lei. A fost încasat din contul SA „Constructorul” în beneficiul lui Victor Strelețchi cheltuielile pentru asistență juridică în mărime de 2500 lei. A fost încasat din contul SA „Constructorul” în beneficiul statului taxa de stat 1976,80 lei.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 03 iulie 2014, a fost admis apelul declarat de SA „Constructorul”, casată parțial hotărîrea Judecătoriei Bălți din 08 aprilie 2014 și emisă în această parte o nouă hotărîre prin care a fost respinsă pretenția lui Victor Strelețchi privind restabilirea la locul de muncă, încasarea salariului pentru lipsa forțată de la lucru și încasarea prejudiciului moral. A fost încasat din contul SA „Constructorul” în beneficiul lui Victor Strelețchi restanțele salariale în sumă de 15952,83 lei.

În rest, hotărîrea primei instanțe a fost menținută.

A fost încasat din contul SA „Constructorul” în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 1198 lei.

La 12 august 2014, SA „Constructorul” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, cerînd admiterea recursului, casarea parțială atît a deciziei Curții de

Apel Bălți din 03 iulie 2014, cât și a hotărîrii Judecătoriei Bălți din 08 aprilie 2014, în partea încasării din contul SA „Constructorul” în beneficiul lui Victor Strelețchi a compensației pentru concediul nefolosit pentru anii 2008 –2013 în sumă de 24 000 lei cu emiterea în această parte a unei noi hotărîri prin care să fie încasat din contul SA „Constructorul” în beneficiul lui Victor Strelețchi compensația pentru concediul nefolosit pentru perioada 01 august 2010 –01 august 2013, în sumă de 11604,60 lei.

Ulterior, la 28 octombrie 2014, SA „Constructorul” a depus o cerere de recurs suplimentară, solicitînd casarea atît a deciziei Curții de Apel Bălți din 03 iulie 2014, cât și a hotărîrii Judecătoriei Bălți din 08 aprilie 2014 cu emiterea unei noi hotărîri prin care acțiunea să fie parțial admisă cu încasarea din contul SA „Constructorul” în beneficiul lui Victor Strelețchi doar a sumei de 15441,33 lei.

La 29 iulie 2014, Strelețchi Victor a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, cerînd admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Bălți din 03 iulie 2014 cu menținerea hotărîrii Judecătoriei Bălți din 08 aprilie 2014.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 26 noiembrie 2014 s-au admis recursurile declarate de către SA „Constructorul” și Strelețchi Victor, s-a casat integral decizia Curții de Apel Bălți din 03 iulie 2014, pricina fiind restituită spre rejudecare la Curtea de Apel Bălți, în alt complet de judecată.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 30 aprilie 2015 s-a admis apelul declarat de către SA „Constructorul”.

S-a casat parțial hotărîrea Judecătoriei Bălți din 08 aprilie 2014 în partea ce ține de restabilirea la muncă, încasarea salariului pentru lipsa forțată de la lucru, încasarea compensațiilor pentru concediile nefolosite și repararea prejudiciului moral, și în această parte s-a pronunțat o nouă hotărîre.

S-a respins cerința lui Strelețchi Victor către SA „Constructorul” cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilire la locul de muncă, achitarea salariului pentru absența forțată de la lucru și repararea prejudiciului moral, ca fiind neîntemeiate.

S-a admis în parte cerințele lui Victor Strelețchi către SA „Constructorul” cu privire la încasarea restanțelor salariale, încasarea compensațiilor pentru concediile nefolosite.

S-a încasat de la SA „Constructorul” în beneficiul lui Victor Strelețchi suma de 15 952,83 lei cu titlu de restanțe salariale și suma de 11604 lei cu titlu de compensație pentru concediile nefolosite.

În rest hotărîrea primei instanțe s-a menținut.

S-a încasat de la SA „Constructorul” în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 1198 lei.

La adoptarea soluției instanța de apel a invocat că, potrivit înscrisului nr.49 din 05.05.2013 (f.d.19) reclamantului i se cuvine compensație pentru concediul anual pentru perioada 01.08.2010-01.08.2013.

Mai mult, în ședința instanței de apel dar și în instanța de fond, reprezentantul SA „Constructorul” a recunoscut că reclamantul are dreptul la 3 concedii anuale pentru perioada 16.01.2010-01.08.2013.

Luând în considerație cele expuse, instanța de apel a considerat că reclamantul are dreptul la încasarea compensațiilor pentru concediile nefolosite pentru perioada anilor 2010-2013, în sumă de 11400 lei, iar în ce privește compensația pentru concediile nefolosite pentru anii 2008-2009, aplicând termenul de prescripție se va respinge încasarea.

Conform prevederilor art. 86 alin.(1) lit. h) Codul muncii, concedierea - desfacerea din inițiativa angajatorului a contractului individual de muncă pe durată nedeterminată, precum și a celui pe durată determinată - se admite pentru următoarele motive: absența fără motive întemeiate de la lucru mai mult de 4 ore consecutive în timpul zilei de muncă.

Potrivit art. 89 alin. (2) Codul muncii, la examinarea litigiului individual de muncă de către instanța de judecată, angajatorul este obligat să dovedească legalitatea și să indice temeiurile transferării sau eliberării din serviciu a salariatului. În cazul concedierii unui membru de sindicat fără acordul organului sindical, când acordul respectiv este necesar conform art.87, instanța de judecată, prin hotărâre, restabilește salariatul la locul de muncă.

În conformitate cu art. 112 CM, dreptul la concediu de odihnă anual plătit este garantat pentru toți salariații. Dreptul la concediu de odihnă anual nu poate fi obiectul vreunei cesiuni, renunțări sau limitări. Orice înțelegere prin care se renunță, total sau parțial, la acest drept este nulă. Orice salariat care lucrează în baza unui contract individual de muncă beneficiază de dreptul la concediu de odihnă anual.

Cu referire la soluția instanței de fond privind anularea pct.1 al ordinului nr.41-k din 25.07.2013, privind concedierea reclamantului-intimat, a restabilirii acestuia în funcția deținută și a încasării salariului pentru perioada absenței forțate de la muncă, și a prejudiciului moral, instanța de apel a relevat faptul că această soluție este una eroantă și neîntemeiată.

Reeșind din materialele pricinii, instanța de apel cu certitudine a constatat faptul că reclamantul-intimat Strelețchi Victor a fost concediat din funcția de șef al secției enero-mecanice din cadrul întreprinderii SA „Constructorul” prin ordinul nr.41-k din 25.07.2013, în baza prevederilor art. 86 alin.(1) lit. h) CM, fiind constatată absența fără motive întemeiate de la locul de muncă. (f.d.21) referire la pct.1 a fost emis cu

respectarea prevederilor legislației muncii, în acest sens, dat fiind faptul că, din declarațiile părților și din materialele pricinii cu certitudine se constată faptul că, reclamantul-intimat Strelețchi Victor la data de 17.09.2013 a înaintat cerere către administrația pârtei-apelante SA „Constructorul” privind acordarea zilelor libere pentru perioada de la 03.07.2013 până la 16.07.2013 (f. d.12).

Cererea înaintată de reclamantul-intimat Strelețchi Victor la 17.09.2013 a fost recepționată de către șeful secției cadre al pârtei-apelante SA „Constructorul”, Galușca L, fapt confirmat prin semnătura acestuia.

Instanța de apel relevă faptul că, la dosar lipsesc probe pertinente, concludente și utile care ar confirma faptul că cererea înaintată de Strelețchi Victor la 17.09.2013, ar fi fost admisă de către conducerea SA „Constructorul”.

Conform prevederilor art. 118 alin.(1) CPC, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Mai mult, instanța de apel menționează faptul că solicitarea acordării concediului nu înseamnă și acordarea acestuia, în timp ce procedura de acordare a concediului se finalizează cu confirmarea de către persoana abilitată cu acest drept, conform legislației în vigoare, cu emiterea în acest sens a ordinului.

Prin urmare, instanța de apel a menționat că, nefiind acceptată de către angajator cererea lui Strelețchi Victor la 17.09.2013, nu poate produce efecte juridice, fapt perceput inclusiv de către acesta, care inclusiv în cererea de chemare în judecată, și în cererea de concretizare recunoaște faptul că cererea privind acordarea zilelor libere a rămas fără examinare, însă necătfînd la acesta, el nu s-a prezentat la locul de muncă în perioada 03.07.2013 - 16.07.2013, fapt stabilit în ședința instanței.

Instanța de apel a invocat că, SA „Constructorul” a fost îndreptățită în temeiul art. 86 alin.(1) lit. h) CM, să concedieze reclamantul Strelețchi Victor, fapt care a avut loc prin ordin (f.d.21), act emis în strictă conformitate cu prevederile legii în acest sens.

Instanța de apel a conchis că, în măsura în care se constată legalitatea ordinului privind concedierea reclamantului, acesta nu este îndreptățit a pretinde anularea acestuia, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru pretinsa absență forțată de la locul de muncă și încasarea prejudiciului moral.

La 16 iunie 2015, Strelețchi Victor a depus recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel, cu menținerea hotărîri primei instanțe.

În motivarea recursului se invocă că instanța de apel nu a constatat și elucidat toate circumstanțele pentru examinarea obiectivă a cauzei, fiind aplicate eronat

normele de drept material.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat este inadmisibil.

În conformitate cu art.432 CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Strelețchi Victor, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Astfel, analizînd actele cauzei Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ constată că, argumentele recurente se limitează la situația de apreciere de către instanțele ierarhic inferioare a circumstanțelor de fapt a cauzei, iar argumentele invocate în recursul declarat de către Strelețchi Victor, în esența lor, sînt similare argumentelor invocate atît în prima instanță cît și în instanța de apel și sînt expuse asupra circumstanțelor de fapt și nu de drept.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, fără a se examina temeinicia lor.

Pe cînd, alte argumente invocate în recurs nu au relevanță, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respinse, or recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificîndu-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

În astfel de circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios

administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Strelețchi Victor ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Strelețchi Victor, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președinte, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Iuliana Oprea

Iurie Bejenaru